

KALIBREER

Die gemeentes van Openbaring

OPENBARING 2:1-7 KALIBREER III

Wat weet ons van die stad en van die gemeente van Smirna?

- Smirna was 'n groterige hawestad, sowat 60 kilometer noord van Efese. Dit het so ongeveer 100 000 inwoners gehad en was saam met Efese en Pergamum die drie grootste stede in Klein Asië.
- Dit was blykbaar 'n baie mooi stad wat stylvol uitgelê was teen 'n berg. Vanweë sy prag het die stad die naam "eerste in Asië" gekry.
- Smirna was ook 'n ryk stad en kultuur het floreer in die stad. Hulle was bekend vir goeie wyn, vir wetenskapsbeoefening en mediese dienste.

Oor die gemeente in die stad weet ons nie veel nie.

- Ons weet dat een van die heel eerste Christenmartelare Polycarpus die biskop van die gemeente was.
- Uit die brief weet ons dat, in kontras met die stad, die gemeente arm was en waarskynlik ook maar redelik klein.

Daar word drie uitdrukings gebruik wat ons help om 'n prentjie van die gemeente te kry en te sien dat hulle baie swaar gekry het...

- Daar word gesê dat hulle "verdrukking gely het"; die soort, skryf Leon Morris, wat jou kan platdruk en breek. Die "verdrukking" het waarskynlik te doen gehad met die geestelike, kulturele en politieke uitsluiting

van die Christene in die stad. Die druk om mee te doen aan die keiserkultus was baie groot en as mense nie wou nie, is hulle eenvoudig uitgesluit en geïsoleer.

- Dit verklaar waarskynlik ook waarom die gemeente arm was. Politieke en kulturele isolasie lei gewoonlik tot ekonomiese uitsluiting. Die Christene het gesukkel om werk te kry omdat hulle - om geloofsredes - nie deel was van die gildes en arbeid verenigings van daardie tyd nie.
- Die derde probleem waarmee die gemeente gesukkel het was eintlik baie hartseer. Dit was dat die Jode wat eintlik familie was, hulle afgeknou het en hulle lewens swaar gemaak het.

En tog - ten spyte van al hierdie probleme - het die gemeente vasgebyt en volhard op hulle geloofspad. Hulle het getrou gebly aan Christus en die evangelie.

2. Die doel van die brief?

Met die brief het Johannes die gemeente kom waarsku dat dinge nog erger sou kon raak vorentoe. Johannes skryf in vers 10 dat hulle "baie swaar (sal) kry" en, nog later, roep hy hulle - veelseggend - op om *getrou te bly "tot die dood toe"*.

Die verhaal oor die **marteldood van Polycarpus**, die latere biskop van Smirna, laat ons iets

verstaan van die werklikheid hiervan. Polycarpus is lewend verbrand omdat hy op geen manier sy geloof wou prysgee en iets doen om Christus te verloën nie. Daar word vertel dat een van sy opsieners hom wou oortuig om net 'n klein toegewing te maak en 'n knippie wierook voor die keisers se standbeelde te brand of om net een eed te sweer in die keiser se naam. Polycarpus het egter geweier en het met sy lewe betaal.

3. Ek wil julle nooi dat ons vandag stilstaan en dieper te kyk na wat hier gebeur.

Dit is duidelik uit die Nuwe Testament dat lyding en swaarkry nie heeltemal onverwags gekom het vir die Vroeë Kerk nie. In baie van die Nuwe Testament boeke word ons gewaarsku dat lyding deel van ons lewens kan wees. Maar die Christene in die Nuwe Testament tyd het ook geleer dat die Here lyding positief kan gebruik in ons lewens en in die lewe van die kerk. Ons hoor dit so mooi as Paulus in Fil 1:29 skryf dat God ons die voorreg gee om Christus te dien, nie net deur in Hom te glo nie, maar ook deur vir Hom te ly!

Die mens se natuurlike reaksie op swaarkry en lyding is gewoonlik dat ons alles sal doen om dit te vermy (niemand van ons soek mos nou seer en lyding op nie) of selfs te ontken (wanneer ons soms seer of pyn beleef probeer ons dit ontken en aangaan) of ons projekteer dit wat ons beleef na ander. In Engels is daar 'n term wat dit baie goed beskryf naamlik *scapegoating*. Hierdie woord *scapegoating* kom van die King James vertaling wat die term *escaping goat* (die "vluggende bok") vertaal het na *scapegoat*. En hierdie woord kom van die ritueel waarvan ons o.a. in Levitikus 16 lees.

Jesus kom wys egter vir ons wat ons moet doen met hierdie patroon van projeksie en *scapegoating* van ons pyn en verwondheid. Jesus het nie sy probleme, sy pyne n seer na enige iemand anders geprojekteer nie. Hy neem die lyding en pyn op hom en verander dit tot genesing vir die wêreld.

Scapegoating werk egter so goed en mense vervolmaak di ten voor ons dit nie in die lig bring en sien wat dit aan ons doen nie, gaan dit

waarskynlik voortduur in ons mensdom. Matteus beskryf hierdie patroon so goed in Matt 12:43-45

"Wanneer 'n onrein gees uit 'n mens weggaan, swerf hy deur dor streke op soek na 'n rusplek. As hy dit nie kry nie, sê hy: Ek gaan terug na my huis waaruit ek weggegaan het. Hy kom dan terug en kry dit onbewoon, skoon en naan die kant. Dan gaan haal hy sewe ander geeste, nog slegter as hy self, en hulle trek saam met hom in en gaan woon daar. Aan die einde is so 'n mens slegter daaraan toe as aan die begin."

Dit is hierteen wat Johannes die gemeente in Smirna as't ware waarsku en sê dat hulle nie hulle pyn en seer en lyding moet projekteer nie, maar moet weet dat lyding deel is van gelowiges en van die kerk van die Here se lewens.

Ek dink ons moet heel eerste die beloftes van die Woord duidelik hoor en ontvang in ons lewens: dat Christus altyd by ons is; dat Hy ons nie bo ons kragte sal laat versoek nie; dat ons lewens in sy hande is; dat Hy alles tot ons beswil sal laat uitwerk. Dit is beloftes wat die Here vir ons gegee het en wat ons ons eie moet maak.

Die volgende tree is dat ons in situasies van swaarkry voortdurend moet uitkyk vir Christus se teenwoordigheid by ons en so goed as moontlik probeer luister vir die stem van sy Gees. Die Here het belooft om ook in donker tye, in die dale van doodskaduwee by ons te wees! En ons kan weet Hy sal daar wees - ook wanneer ons Hom nie onmiddellik te sien kry nie.

Maar daar is nog 'n derde tree. Die Here wil ons leer om nie bang te wees vir lyding nie! Het julle dit in vers 10 gehoor? "Moenie bang wees vir wat julle alles gaan ly nie". Agter hierdie sagte opdrag van Jesus dat ons nie bang moet wees nie, sit al die beloftes waaroor ons hierbo gepraat het. Omdat ons weet dat die Here by ons is, kan ons in die moeilikste en mees bedreigende situasies kalm en onbevrees wees. En dit begin daarby dat ons meer gereeld, meer kere op 'n dag, tyd neem om bewus te word van die Here se teenwoordigheid by ons.